

MILLENNIUM

CAPITOLUL 1

Cele două BMW-uri goneau pe Haight, pe lângă Golden Gate Park.

În prima mașină bubuia un frat-rock industrial, cu bașii tunînd prin ferestre, prin scaune, prin podele, prin cei cinci tineri cu părul tuns perie. Lars conducea. Ralph ședea pe locul din dreapta.

În spate, înghesuit între Dylan și Nick, Eedo se întreba încotro se îndreptau. Ce urmau să facă. Nimeni nu-i comunicase agenda serii. „Mergem la plimbare cu mașina, poate ceva droguri“, fusese tot ce-i spusese Ralph. Pe Eedo nu-l încînta ieșirea. Dincolo de buna dispoziție zgomotoasă a tovarășilor săi, simțea o înrîncenare care contrazicea ideea unei simple distracții în oraș. Din cauza ei, Eedo era tot mai puțin în largul lui.

Îi cunoștea de șapte luni, de când își abandonase existența de fiu al unei familii simple, de imigranți ceceni. De când făcuse pasul fatal de a intra în organizația căreia toată lumea îi spunea, în termeni generali și vagi, Enterprise. Ca orice alt tânăr care, la douăzeci de ani, avea brusc certitudinea că își descoperise un drum în viață – un drum glorios, pe care îl împarte cu cei de-o vîrstă cu el – avusese încredere în noii săi camarazi, îi considerase aliații, prietenii săi.

Asta la început. Acum, Eedo nu mai era la fel de sigur.

Ba chiar nu era deloc sigur. Se întrebă, în timp ce simțea nodul strîngîndu-i-se în stomac, dacă toate astea aveau vreo legătură cu rezultatele sale în muncă. Și cu rezultatele slabe din ultima vreme.

Credință. Disciplină. Rămînea în urmă? Era oare făcut pentru Enterprise? Și, mai presus de toate, putea face față numerelor?

Toate aceste întrebări și implicațiile lor îl înfricoșau pe Eedo.

Luminile felinarelor loveau intermitent parbrizul mașinii. Eedo privea curbele descendente ale șoselei, nedorind să se uite în ochii lui Dylan, în stînga lui, sau în cei ai lui Nick, în dreapta. În oglinda retrovizoare zărea din cînd în cînd, scurt, farurile BMW-ului din urma lor. Ca și acesta, era nou – ca și acesta, plin cu membri Enterprise. Tipi

devotați și disciplinați. Tipi care stăpîneau lumea numerelor cu o eficiență brutală.

E-n regulă, își spuse Eedo. *E-n regulă...*

Lars încetini și opri mașina la bordură. Cea de-a doua mașină opri în spate. Eedo își aruncă ochii pe deasupra întinderii de iarbă întunecată, a pîlcurilor negre de copaci. Opriseră lîngă un parc. Eedo zări pancarta slab luminată, la capătul aleii. Nu era prea multă lume în jur.

Ralph deschise portiera, coborî și porni pe alee, intrînd în parc. Eedo îl văzu contopindu-se cu frunzișul și dispărînd. *Și acum?* se întrebă el.

Nick deschise două sticle brobonite cu bere *Anchor Steam* și îi întinse una lui Dylan. Ciocniră peste picioarele lui Eedo, închinînd unul în sănătatea celui alt, și sorbiră prudenți cîte o înghițitură. Nu se făcea să fie văzuți de polițiști, dacă se întîmpla să fie vreunul prin preajmă. Nick se aplecă la urechea lui Eedo.

Eedo se încordă. Știa ce avea să urmeze.

– *Ham!* exclamă Nick. *Ham-ham!*

– Potolește-te, mormăi Eedo.

Jocul ăsta de-a ciinele și lătratul îl cam călca pe nervi. O țineau așa de cînd plecaseră din barăci. Ce-o fi vrut să însemne?

Dar realiză brusc că nici nu dorea să afle. Nick îl împunse în braț, întinzîndu-i o bere.

– Hai, Eedo, îl îmbie el. Azi o facem lată.

Eedo sorbi pe furiș, mulțumit să descopere efectul calmant al berii și sperînd că Nick spunea

adevărul. Se concentra asupra melodiei care răzbătea din boxele puternice ale mașinii: „Vreau să m-amețesc, să m-amețesc...”

Lars se întoarse către cei din spate. Eedo îi studie chipul neted de bebeluș și asprimea ochilor, care nu aveau nimic de copil.

– Se-ntoarce Prințul Negru, spuse viclean Lars.

Eedo ridică ochii. Ralph, care se rematerializase din negura parcului, se îndrepta cu pași mari spre ei. Într-o mină îi sclipea un pachet mic, învelit în folie de aluminiu.

Prințul Negru, își spuse Eedo. *Bună poreclă*. Nu demult, Ralph fusese numit șef la supravegherea numerelor. Tip cu credință și disciplină, Ralph își conducea oamenii cu o mână de fier. Se aplecă pe fereastră din dreapta-față, îi întinse lui Lars pachetul învelit în folie și spuse pe un ton calculat, ciudat de alb:

– Bilete la spectacolul de groază.

Minunat, își spuse Eedo.

Lars desfăcu pachetul. Înăuntru era o fișie de hirtie. Hirtie perforată – găurile formau o grilă în pătrate, ca o folie cu timbre în miniatură. Dar pătratele nu reprezentau imagini. Erau goale, de un alb murdar, parcă mînjit.

„Vreau să m-amețesc, să m-amețesc...”

– Asta așa-i, declară Lars.

Detașă patru pătrățele și i le dădu lui Ralph, care se îndreptă către cea de-a doua mașină. Livrează marfa, comentă Eedo pentru sine,

urmărindu-l prin geamul din spate. Ralph se întoarse în grabă, deschise portiera, se trînti în scaun și o trase puternic în urma lui. Apoi recuperă de la Lars ce mai rămăsese din fișia de hirtie perforată.

Lars băgă în viteză și demară mașina de lângă bordură.

Automobilul din spate îi urmă. Ralph se întoarse cu fața spre Eedo. Încet, cu grijă, în așa fel încît Eedo să vadă bine ce făcea, rupse hîrtia în bucățelele componente.

Acid, își spuse Eedo, în stomacul căruia nodul se strîngea tot mai tare. *Sugativă LSD, cu concentrație necunoscută, procurată de la un comerciant oarecare, în grădina publică*. În stînga lui Eedo, Dylan tresări. La dreapta, Nick se foi. Eedo se întrebă dacă erau la fel de stînjiți ca și el. Dacă se temeau de efectul drogului asupra misiunii lor misterioase. Asupra a orice îi aștepta de-acum încolo.

Ralph întinse către Eedo un deget pe al cărui vîrf era așezat un pătrățel.

Eedo îl privi drept în ochi. Ai lui Ralph sclipeau amuzați. Dar în ei mai era ceva. Poate milă. Sau dispreț.

Ralph zise:

– Ia hîrtia, Eedo.

Deși nu avea încotro și trebuia să facă așa cum i se poruncise, căci cuvîntul lui Ralph era ordin, Eedo ezită. Degetul cu pătrățelul se apropie. Eedo

clipi. Apoi luă pătrăţelul şi îl băgă în gură. Mestecă.

Avea un gust prăfos. Amar.

– *Ham!* lătră Nick în urechea lui dreaptă.

– *Mrrrrrr!* îi mîrîi Dylan în stînga.

Eedo închise ochii. Nu mai suporta privirea lui Ralph. Zîmbetul vag de pe buze. Sclipirea rece a ochilor.

– Bravo, Eedo, spuse Ralph moale. Eşti un băiat cuminte, da, bravo.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Eedo începu să simtă arsurile. Bizîitul coroziv. Stomacul, mai strîns acum ca niciodată, parcă se digera pe sine. Parcă se autodevora.

Trăseseră într-o zonă a portului necirculată nici măcar ziua, tăcută ca Stonehenge în toiul nopţii. Digurile şi depozitele rămîneau în urmă pe lături, întunecate, pustii; gunoiul rătăcea fantomatic pe străzi, ca o spumă urbană de litere tipărite, ambalaje de mîncare, pungi de plastic zdrenţuite.

Eedo era acum mult mai conştient de trupurile care îl flancau. De picioarele şi umerii care îl ţintuiau locului. De la bun început puternică, presiunea începuse să fie opresivă. Actul respiraţiei îi cerea efort; pînă şi spătarul scaunului părea să-l împingă, zdrobindu-l, din spate. Eedo îşi imagină cum trebuie să fi fost să fii prins într-un compactor de gunoi. Imaginea nu-i prii. Încercă s-o

gonească, dar îi rămase încheată în minte, arătîndu-i că spaţiul strîmt era din ce în ce mai strîmt, strivindu-l.

Senzaţia deveni de nesuportat. Eedo încercă să spună ceva, poate să-l avertizeze pe Lars, să-i strige să scape de compactor, să apese pe buton... orice. *Orice...*

Dar vorbele nu-i ieşeau din gură. Nimic nu putea scăpa presiunii...

Maşina luă o curbă strînsă la stînga. Băieţii din spate se înclină, redistribuindu-şi punctele de contact, slăbind puţin senzaţia de închistare a lui Eedo. Constată că putea respira iar.

Apoi îşi dădu seama că, afară din maşină, lumea se învîrtea. De la stînga la dreapta. De jur împrejur...

Nu, *maşina* se învîrtea, căci încă nu se oprise. Lars conducea în cerc. Zidurile clădirilor industriale zburau pe lingă ei, vărgate de lumina farurilor care căzură pieziş pe o reclamă murdară pe care scria: A C M E – CURĂŢĂTORIE CHIMICĂ; farurile învîrteau toate aceste obiecte în jurul maşinii. Farurile unei alte maşini făceau acelaşi lucru: se învîrteau, iar şi iar, luminînd un cerc de faţade dărăpănate. Eedo simţi din nou presiunea. Învîrtitul nu se mai termina. Şi îl prinsese într-o încheştare nouă, la fel de oribilă.

Pe neaşteptate, mişcarea încetă. Băieţii din spate fură azvîrliţi în faţă, înclinaţi într-un unghi diferit. Eedo putu din nou să respire.

Dar era extrem de amețit. Iar parbrizul strălucea mult prea tare. Sticla se albise, părînd a se topi ca într-un film științifico-fantastic...

Eedo constată că mașinile se opriseră față în față. La o distanță de trei metri, se vaporizau una pe cealaltă cu faza mare a farurilor.

În lumină, capetele lui Ralph și Lars apărură ca niște pete întunecate, cu contururi neclare, incerte. Pata care era Ralph spuse rar, amenințător, cu toată căldura unui invadator dintr-o altă lume:

– Căteilor, e vremea de joacă.

De pe acoperișul dărăpănatei Curățătorii Chimice Acme... Cu ajutorul unui binoclu cu viz-iune de noapte... La pîndă... Pîndindu-i pe tinerii ce se rostogoleau afară din mașini... Urmărindu-i cum se revărsau în flăcările farurilor așezate ochi în ochi... Urmărindu-i cum se împleticeau amețiți, prin flăcări...

Pe chipul din spatele binoclului căzu o rază de lumină... O rază stinsă, reflectată de geamul unei uși trîntite... Stinsă, dar suficientă pentru a arunca umbre peste semnele de vărsat... Peste cratere... Suficientă pentru a lumina, doar pentru o clipă, albeața cenușiu-gălbuie, nepămînteană...

Eedo nu se simțea deloc în siguranță. Lumina combinată a farurilor strălucea destul de puternic,

destul ca să vezi pe unde calci, dar ceea ce vedea Eedo își schimba permanent forma. Trotuarul se mișca, părînd înșelător, ici nisipos, colo clisos. Firma luminoasă a Curățătoriei Chimice Acme avea un aer inconsistent, gazos, ca și cum s-ar fi compus din bule minuscule, mișcătoare. Aerul însuși era mișcător. Schimbător. Eedo înțelese un lucru care îl cutremură. Aerul conținea numeroase substanțe schimbătoare pe care nu le observase pînă atunci – acum însă le vedea, le gusta, *se contopea cu ele...* pentru prima oară...

– Eedo! strigă cineva al cărui glas făcu aerul să se văturească, lăsînd unde de substanță care pulsau ici, sau se zvîrcoleau dincolo. Modele antice – un covor cecen, care își modifica nuanțele în aer. Mișcîndu-se. Mai adînc, tot mai adînc. Dar dincolo... Eedo clipi. Clătină din cap, cu ochii ațintiți asupra cuptorului de lumină dintre mașini.

Tovarășii lui se stropeau prin ea ca niște copii care se jucau. Țîpînd. Rîzînd de orice și de nimic. Îl strigau:

– Eedo, haide! Hai în foc...

Focul, își spuse Eedo în sinea lui. *Focul purificator...* Focul care îi aștepta pe cei slabi, pe cei infirmi. Care avea să incinereze această lume coruptă și stupidă... Se apropie clătîindu-se de el, intră în el cu mîinile întinse pentru a-și păstra echilibrul. Dogoarea incandescenței la alb – mănunchiurile mișcătoare de lumină – focul părea rece. Nu ardea – Eedo trecu prin el

nevătămat. Mai prinse curaj. Se simțea ușurat, căci răceala îi părea de bun augur. Îl asigura că, la fel ca și tovarășii săi, era puternic. Demn. Un bărbat loial și disciplinat...

Dar stai. Tovarășii săi... Eedo rămase cu gura căscată. Urlau. Lătrau. Schelălăiau ca niște ciini de vânătoare... *Jocul de-a ciinii*, își spuse el cu un fior panicat. Iar panica făcu loc pentru altceva. Ceva care semăna cu groaza.

Căci capetele lor... luau forme neomenești. Eedo le văzu cum se preschimbau în capete de ciine. Ciini ai iadului, ciini urlători ai iadului, cu falci care plescăiau. Cu colți ce străluceau...

Or să mă mănince, își spuse Eedo. *Or să mă devoreze de viu* – unul dintre capete trecu pe lângă el. Eedo îi simți răsuflarea urât mirositoare, simți stropii fierbinți de salivă și, deodată, nu mai fu decât un ciine care se repezea să-l ucidă.

Era doar unul dintre băieți. Dylan. Prietenul lui, Dylan, care îi apropia de ureche o gură omenească. Și șoptea:

– Hei, amice, fugi. Fugi cât mai poți.

Eedo zări adevărul în ochii lui Dylan, adevărul disperat al unui avertisment. Șopti:

– Ce?

Dylan nu-i răspunse. Se îndepărtă. Ceilalți se îndepărtau la rîndul lor de lumină – forme umane acum, cu un aer de finalitate în mișcări. Eedo îl urmări pe Lars golind o sticlă de bere, azvîrlind-o într-o grămadă de gunoi și urcînd în mașină. Apoi

toți ceilalți se urcară la rîndul lor în mașini. *E timpul să plecăm*, constată Eedo în sinea lui. *Plec cu ei.*

Dar portierele se trîneau.

– Stați, spuse Eedo tremurat.

Șapte chipuri se întoarseră spre el, privindu-l prin geamuri cu ochi împietriți, știutori. Motoarele mașinilor porniră. Apoi se auziră casetofoanele, azvîrlind în întuneric zvîcnetul bașilor.

– Hei! exclamă Eedo.

Ambele mașini porniră în marșarier cu un scrișnet de cauciucuri.

Eedo stătea transfigurat în razele tot mai lungi ale farurilor, înconjurat de valurile bașilor ce se răsfrîngeau în zidurile dimprejur. Mașinile se opriră, oferindu-i un pic de speranță.

Dar una făcu un salt înainte, direct spre el. În ultima clipă viră, ratîndu-l de puțin. Se simți acoperit brusc de o sudoare metalică, rîncedă. Acum și cealaltă mașină venea spre el – ratîndu-l, tot de puțin, lăsîndu-l cu genunchii moi, paralizat de frică. Mașinile purceseră să-i dea ocol în tandem, ca lupii care își coordonează vînătoria, și din ele băieții se aplecau în afară țîpînd, urlînd. Eedo cedă; mintea îi pierdu contactul cu realitatea, scăpînd friiele. Farurile și stopurile lăsau dire tulburi de lumină, într-un vîrtej care știa că însemna moartea – trebuia să urmeze sfatul lui Dylan. Trebuia să fugă.